

Full diocesà

29 d'abril del 2018

p4 i p5 — Mig segle de la parròquia de Sant Maure de Montbui

p6 — Sant Pare: el gnosticisme i el pelagianisme, enemics de la santedat

Junts, X un món millor

Marcant la X de l'Església en la teva Declaració de la Renda, ho fas possible.

«Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit»

Diumenge V de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant. (9,26-31)

Salm responsorial

En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec. (Salm 21)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres. (3,18-24)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja

sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estiguen en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i siguen deixebles meus.»

(15,1-8)

«Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat»

Viure connectats a Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Avui dia, quan ens fem cristians, ens apuntem a un cos ja constituït que és l'Església. Trobem un cos d'ensenyaments, un sistema de valors, un conjunt de tradicions, etc. Això ens pot ser un avantatge o el contrari, segons com ens ho agafem. Ens és un avantatge quan no es torna una finalitat en si mateixa, sinó un camí, guia i ajuda per a arribar a Crist, per a modelar la nostra vida a la seva. Això és el que els primers cristians transmetien amb expressions tal com «romandre en Crist», «seguir Crist», «habitar en Crist», «viure amb Crist». Ser cristià no s'entenia com una mera vinculació externa, sinó com un intent de ser un altre Crist, fer de la vida d'un mateix una reproducció la més fidedigna possible de la vida de Jesús. Quan ens van deixar el seu testimoniatge, van procurar recuperar les paraules de Jesús que millor expressen aquesta realitat: «Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res.» Anys més tard, els deixebles continuaran insistint en aquesta exigència: «Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell.»

En aquest procés de renovació que hem encetat sota el guiatge del papa Francesc, ens convé recuperar aquesta frescor dels inicis. Molts de nosaltres hem estat batejats, participem sovint de l'eucaristia i altres sagraments, però, en canvi, no sentim aquesta exigència de fer de les nostres vides una actualització, una imitació de la de Crist. Aquesta és la crida que Jesús ens fa aquest diumenge: «Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit.»

La imatge

El raïm és unitat: els grans ben units els uns amb els altres, talment un poble medieval situat en un pendent. No es veu d'on neix la cohesió.

La vida que dóna el Ressuscitat és la força que ens manté units, els uns al costat dels altres. Així formem comunitat, constituïm l'Església de Jesucrist. Deixem que el Vinyater esporgui i netegi perquè donem fruit, com més fruit millor.

Raïms IV (2008). Melissa Weinman

Lit. hores: Setmana I

30 dilluns

— Sant Pius V papa (1504-1572)
— Sant Marià, màrtir (s.VIII)
Fets 14,5-8 / Salm 113 /
Joan 14,21-26

1 dimarts

— Sant Josep Obrer
— Sant Segimon, màrtir (†524)
Fets 14,19-28 / Salm 144 /
Joan 14,27-31a

2 dimecres

— Sant Atanasi, bisbe i doctor de l'Església (295-373)
Fets 15,1-6 / Salm 121 /
Joan 14,27-31a

3 dijous

— Sant Felip i Sant Jaume, apòstols (s.I)
— Santa Emília, verge (†1314)
1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 /
Joan 14,6-14

4 divendres

— Sant Florià, màrtir (†304)
— Santa Pelàgia, màrtir (s.IV)
Fets 15,22-31 / Salm 56 /
Joan 15,12-17

5 dissabte

— Sant Teodor, bisbe (602-690)
Fets 16,1-10 / Salm 99 /
Joan 15,18-21

6 diumenge VI de Pasqua / Cicle B

— Sant Joan "ante portam latinam" (†s.I)
— Sant Domènec Savio (1842-1857)
Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1 Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17

Es compleixen 50 anys de la parròquia de Sant Maure de Montbui

Josep Maria Pujol i Corrius, prev.

Durant aquest curs parroquial anem recordant els cinquanta anys d'aquesta parròquia ubicada en el nucli urbà de Santa Margarida de Montbui.

Dimarts, dia 1 de maig, farà exactament cinquanta anys de la seva fundació, signada pel Dr. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe de Vic. El nom complet que aleshores li van donar fou el de Parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu i de Sant Maure, de Santa Margarida de Montbui.

Aquesta parròquia és una de les noves que van sorgir entre els anys cinquanta-setanta del segle passat al nostre bisbat de Vic, a causa de la forta immigració vinguda en cerca de treball a Catalunya, del qual aleshores n'hi havia en abundància. Algunes parròquies augmentaren en nombre de parroquians, mentre que altres,

com és el cas de Sant Maure, van ser totalment de nova implantació.

Actualment l'antiga parròquia de Santa Margarida, reclosa al nucli antic, té uns 600 habitants, mentre que la nova, aquesta de Sant Maure, correspon als 9.000 habitants que viuen actualment en el nucli urbà de la població de Montbui.

Els primers anys de la vida d'aquesta nova parròquia de Montbui van coincidir amb els aires nous sortits del Concili Vaticà II, els bons moments socials del començament de la democràcia i també amb un ambient de catolicisme sociològic, la qual cosa va propiciar una determinada manera de funcionar. Uns primers anys de molta aflluència de famílies que demanaven els sagraments més populars: baptisme d'infants, comunions, confirmaci-

ons i casaments. Hi havia pocs enteraments, ja que el barri estava format sobretot per famílies joves. Al costat

Fou una de les parròquies erigides per la forta immigració dels anys 50 i 60

d'aquestes activitats hi havia també molta participació en altres grups socials per al millorament del barri que s'anava formant: les condicions de les cases, dels carrers, dels serveis socials i altres d'un nucli urbà que començava de zero. També sortiren molt actius en aquells moments moviments cristians com són els grups de la JOC i Mijac, de Càritas, Dones del Centre de Cultura Popular, de grups d'Estudi de Bíblia, de catequistes i de litúrgia. Tot plegat, animat per una comunitat de religioses Vedrunes que vivien en un pis del barri i que participaven molt en la parròquia.

Totes aquestes activitats parroquials tenen florida fins als anys vuitanta-noranta, quan, amb l'arribada de la democràcia, els diversos grups socials es van independitzant. A la parròquia queden els grups més pròpiament «parroquials»: de formació i reflexió, pregària i acció cristianes.

A partir dels anys noranta van baixant també en general les pràctiques tradicionals, sobretot els casaments i les

confirmacions, i la participació en les misses dominicals. Els enterraments continuen fent-se per l'església, i són més que els primers anys, ja que els primers habitants del nucli urbà són ara la gent que s'ha fet gran.

Actualment, en el moment dels cinquanta anys de vida parroquial, queden en actiu petits grups d'ACO, Inama (semblant al Mijac), grups d'Estudi d'Evangeli, Missa Familiar, alguns grups del catecisme de preparació a la primera comunió.

A la missa dominical continua assistint-hi un petit grup de persones, molt assídues i participatives i amb ganes de continuar.

Amb motiu dels cinquanta anys del naixement d'aquesta parròquia, el Consell Parroquial actual va organitzant senzilles activitats de memòria i agraïment per la vida d'aquesta jove comunitat cristiana, i amb esforç i realisme vol continuar fent que la seva vida sigui de testimoni fraternal i d'esperança.

Celebrada la trobada de pastoral de la salut

El dissabte 14 d'abril va tenir lloc al santuari de la Mare de Déu de la Pietat d'Igualada la XXIX Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut.

Hi van assistir una quarantena d'agents de pastorals de diferents punts de la diòcesi, convocats sota el lema «L'acompanyament pastoral, vist des de la perspectiva del malalt, la família, els professionals i els visitadors».

Després de la rebuda i la pregària inicial hi hagué una taula rodona amb cinc experiències sobre l'acompanyament pastoral, amb intervencions d'un metge, un capellà, un visitador, un malalt i una família.

Acabada la taula rodona hi hagué un pisolabis gentilment preparat per la comissió de visitadors de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra.

La jornada s'acabà amb un col·loqui obert a partir de les exposicions de la taula rodona.

Els enemics de la santedat: gnosticisme i pelagianisme

Síntesi de l'exhortació apostòlica «Gaudete et exsultate» (II)

El gnosticisme i el pelagianisme, dues «falsificacions de la santedat» que van sorgir en els primers segles cristians, continuen essent enganyoses. Aquestes heretgies proposen «un immanentisme antropocèntric disfressat de veritat catòlica» en exagerar la perfecció humana desconnectada de la gràcia.

Els gnòstics no mesuren la perfecció de les persones pel seu grau de caritat, sinó per la quantitat de dades i coneixements que acumulen. En separar l'intel·lecte de la carn, redueixen els ensenyaments de Jesús a una lògica freda i dura que mira de dominar-ho tot. Però, en realitat, la doctrina «no és un sistema tancat, privat de dinàmiques capaces de generar interrogants, dubtes, qüestionaments». L'experiència cristiana no és un conjunt d'elucubracions mentals; la veritable saviesa cristiana no ha de desconnectar-se de la misericòrdia envers el proïsme.

El mateix poder que els gnòstics atribuïen a la intel·ligència, els pelagians van començar a atribuir-lo a la voluntat humana, a l'esforç personal. Tot i que els pelagians moderns parlen de la gràcia de Déu amb discursos edulcorats, en el fons solen transmetre la idea que tot es pot amb la voluntat humana, com si ella fos una cosa pura, perfecta, omnipotent, a la qual s'afegeix la gràcia. Es pretén ignorar que en aquesta vida les fragilitats humanes no són

sanades completament i definitivament per la gràcia.

La gràcia, precisament perquè suposa la nostra naturalesa, no ens fa superhomes de cop, sinó que ens pren i transforma d'una forma progressiva. Si rebutgem aquesta manera històrica i progressiva, de fet podem arribar a negar i bloquejar la gràcia del Senyor. La seva amistat ens supera infinitament, no pot ser comprada per nosaltres amb les nostres obres i només pot ser un regal de la seva iniciativa d'amor. Solament a partir del do de Déu, lliurement acollit i humilment rebut, podem cooperar amb els nostres esforços per deixar-nos transformar més i més.

Quan sobrevaloren la voluntat humana i les seves pròpies capacitats, alguns cristians poden tendir cap a una obsessió per la llei, la fascinació per mostrar conquestes socials i polítiques, l'ostentació en la cura de la litúrgia, de la doctrina i del prestigi de l'Església, la vanaglòria lligada a la gestió d'assumptes pràctics, l'embadaliment per les dinàmiques d'autoajuda i de realització autoreferencial.

La vida de l'Església es converteix en una peça de museu o en una possessió de pocs. Això priva l'Evangeli de la seva senzillesa captivadora i de la seva sal, i el redueix a un projecte que deixa poc espai a l'obra de la gràcia.

L'article

I la passió de Jesús continua

Climent Forner, prev.

Després de tantes «Passions», ja som, litúrgicament, en plena Pasqua de Ressurrecció, però la passió de Jesús continua.

A Catalunya, una de les tradicions populars més antigues i piadoses que es conserven és la de les «Passions», les representacions de la passió i mort de Jesús que tenen lloc en temps quaresmals i també pasquals. Pensem, per exemple, en Cervera, Olesa de Montserrat, Esparreguera i en tantes altres. Jo diria que són molt més que una escenificació teatral esplèndida; arriben a ser i tot una forma de catequesi, però molt viscuda, molt entranyada, molt realista, en contrast amb la diguem-ne indiferència religiosa general dels nostres dies. Quins papers més contradictoris els dels personatges principals: Jesús, Judes, Pere, Anàs, Caifàs, Pilat, Herodes, Barrabàs, Maria la Mare i les altres dones, Joan, Josep d'Arimatea, el centurió...! Amb qui o amb quins ens identifiquem?

Durant la Setmana Santa els episodis històrics narrats pels evangelis s'actualitzen de tal manera, en virtut dels sagraments de l'Església, que es tornen a viure i a reviuire com si fos la primera vegada i ja perpètuament amb les celebracions eucarístiques dominicals, des del Diumenge de Rams al de Pasqua, passant pel Dijous Sant amb la Cena del Senyor, pel Divendres Sant amb la Passió i Mort de Jesús, al Dissabte Sant i al Diumenge del triomf definitiu. Tots els al·leluies són pocs per a celebrar la victòria de la Vida sobre la Mort, de l'Amor sobre el Mal i el Pecat. Gràcies al baptisme, en esperança tots els qui creiem en Jesucrist ja hem ressuscitat en ell i amb ell, i és tota la humanitat que ha estat salvada. Glòria, glòria! Si és així, ¿com s'ha d'entendre aquella frase de Pascal que afirma: «Jesús estarà en agonia fins a la fi del món»? Havent ressuscitat d'entre els morts, no és el gran Vivent? Sí, ell és el nostre Cap, glorificat ja per sempre, però continua sofrint en nosaltres i amb nosaltres, membres com som del seu Cos Místic. I així, fins a la fi dels temps, quan el Pare donarà per consumada l'obra del seu Regne. D'on la llarga història de l'Església que, animada per l'Esperit del Senyor, ens mou a creure, estimar, compadir, ajudar, servir, perdonar, donar la vida... «Tot allò que els féreu, és a mi que ho féreu», ens dirà Jesús el dia del judici final. Els pobres, els malalts, els immigrants, els desfavorits, els perseguits injustament, els empresonats sense culpa, les persones i els pobles privats de llibertat i dels drets humans més elementals... Catalunya, la nostra molt estimada pàtria-nació, està patint una trista «Passió» política que ja fa mesos que dura; tot un drama que, si Déu vol, no acabarà en tragèdia, sinó que, a base de diàleg fornit de justícia i bona voluntat entre les dues parts interessades, i sempre per vies pacífiques i democràtiques, ha d'aconseguir finalment la solució satisfactòria dels seus endèmics conflictes. Amén. Al·leluia!

La Pel·lícula

Un lugar tranquilo

Dirigida per John Krasinski

EUA, 2018.

Intèrprets: John Krasinski i Emily Blunt.

Gènere: de suspens.

Per a joves i adults.

Evelyn (Emily Blunt) i Lee (John Krasinski) Abbott són una parella amb tres fills que viu en una granja aïllada de tota civilització al nord de Nova York.

Aquesta família ha sobreviscut durant mesos en un món envaït i amenaçat per mortals criatures extraterrestres que es guien pel so per a caçar.

En aquest context, en el qual una paraula pot significar la mort, la família Abbott viu silenciosament, caminen descalços i es comuniquen per mitjà del llenguatge de signes.

«En definitiva, és una pel·lícula original i intrigant del principi a la fi, i un títol que vigoritza el moment dolç pel qual passa el gènere de suspens» (Aceprensa).

Glossa

Els joves, la fe i el discerniment vocacional

Romà Casanova, bisbe de Vic

Per al mes d'octubre d'aquest any el sant pare Francesc ha convocat l'Assemblea del Sínode de Bisbes a Roma. El tema proposat pel Papa són els joves en relació amb la fe cristiana i el discerniment vocacional. El mateix tema ja ens porta a tornar a posar la mirada en els nostres joves, des de la perspectiva de la fe en Jesucrist i la certesa que cada persona té una crida, que prové de Déu mateix i que el duu, des de la seva llibertat, a la realització personal en la donació als altres. Comprendre i viure l'existència com una missió que té la seva arrel en Déu ens parla de la dignitat de la persona humana. Existim perquè som estimats. Existim amb una missió concreta en aquest món per a glòria de Déu i bé dels germans.

En un món, reclus massa sovint en l'individualisme i en els horitzons tancats del materialisme i l'hedonisme, que menen al buit interior i a la tristesa profunda, la proposta de la fe cristiana pren un relleu especial. Posar la mirada en els nostres infants i joves ens ha d'esperonar a no tenir por ni vergonya de fer propostes clares de fe cristiana. Una proposta que, més enllà de les idees i de les opcions ètiques, porti al nucli de la nostra fe. La fe cristi-

ana és la resposta a l'amor de Déu. La nostra fe ens duu a la relació amb el «Tu» de Déu, que ens manifesta la seva donació amorosa: *L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer* (1Jn 4,10). Aquest és el camí que hem de fressar tots nosaltres, amb els dons que el Senyor ens ha concedit i per al bé dels nostres joves i del nostre món.

La fe cristiana, quan fa niu en el cor d'una persona, porta del «Tu» de Déu al «nosaltres» de la fraternitat. I en aquesta fraternitat cristiana, per al bé de tots i per al bé de la humanitat, hi ha diferents vocacions: al matrimoni cristià, al ministeri pastoral, a la vida consagrada, al lliurament als altres. I això en el camp de la parròquia, del claustre, dels moviments, de les missions, de la vida familiar, de la vida laboral i social; ensenyament, sanitat, política... La clau per a un jove en la seva elecció de vida no és solament allò que més li agradi. Francesc, papa, insisteix molt en el tema del discerniment, en la recerca de la voluntat de Déu. Aquesta és la clau de la felicitat personal i de la missió en una humanitat on tothom tingui una mà amiga per a caminar juntament amb els altres, en l'horitzó del Regne de Déu.

